

ВЕСЕЛ ЦАНКОВ
КОЛЕДНАТА ПЕСЕН НА
МЕСТНИЯ ИДИОТ

chitanka.info

ДОТУК В САГАТА ЗА МЕСТНИЯ ИДИОТ:

Захвърлен от живота в едно село, което все още е рано да назовем, този недоунищожен висшист и страничен продукт от жизнените процеси в големия град естествено става местният идиот. Оттук до блогърстването крачката е една и той я прави като започва да описва в offline режим върху случайни хартии и картони с огризки от моливи какво е видял из селото със своя луксозен китайски бинокъл. Някои от наблюденията му, обнародвани в романа „Блогът на местния идиот“, издателство „Сиела“, 2011 — разкошното тяло на мутресата по прякор Монахинята, любовта на Джалма и Албен, разкошното тяло на мутресата по прякор Монахинята, превръщането на селяните в граждани, сиреч човеци осъзнати и готови да се борят за правата си, разкошното тяло на мутресата по прякор Монахинята, убийството на Джалма, разкошното тяло на мутресата по прякор Монахинята, убийството на силовия бизнесмен по прякор Монаха, опътуването на мутресата по прякор Монахинята.

ОСНОВНИ ГЕРОИ В ПРОДЪЛЖЕНИЕТО НА САГАТА:

Местния идиот — недоунищожен висшист и т.н. (за подробности виж Цанков, Весел. Блогът на местния идиот, С.: Сиела, 2011. 115 с.)

Монахинята — съвършената жена, направо богиня с главна буква и разкошни гърди, сиреч Богиня (.)(.), а иначе — вдовстваща мутреса (пак там, стр. 19)

Дядо Огнян Огнянов Огнянов — син на Огнян Огнянов Огнянов и внук на Огнян Огнянов Огнянов, селски неформален лидер (пак там, стр. 20)

Онан Огнянов Огнянов — син на Огнян Огнянов Огнянов и внук на Огнян Огнянов Огнянов, на дядо буквичката (пак там, стр. 21)

Доктора — получил по линия на реституцията сградата на лудницата в селото, понастоящем кръчмар (пак там, стр. 14)

Докторицата — съпруга на Доктора (пак там, стр. 14)

Бонка — кметица на селото, според самия дядо Огнян за нея е написана онази част за кметицата и сапунисването в хита „В селската баня“ (пак там, стр. 20)

Говедовъдът инженер Ганчев — след краха на бизнесплана му за отглеждане на добитък остава единственото говедо във фермата си (пак там, стр. 37)

Мико Резачката — пребродил необятните дървесни простори на Коми АССР, днес разнася из селото бензинова резачка за дърва (пак там, стр. 31)

МАРА — 100-процентова жена, способна за 24 часа да заколи и разфасова 150-килограмово прасе (пак там, стр. 86)

Живко — 100-процентов мъж, с един бъбрек (пак там, стр. 24)

Джон О'Хара — американски мисионер, посветил се е да убеди българите да копаят кладенец поне на метър от градинския клозет и обратното (пак там, стр. 14)

Фюрера — политически лидер, депутат, тепърва ще го разберем какъв е, що е

Стар, мъдър циганин, малки циганета, проститутки, сводници и други — роми от циганската махала (пак там, стр. 25)

ВНИМАНИЕ! В КНИГАТА НЯМА ПРОДУКТОВО ПОЗИЦИОНИРАНЕ.

Тихо, тихо, много тихо.

Снежинки като американски пуканки се юрнаха към земята. Спускаха се устремно като парашутни командоси, първите се стапяха, идваха следващите, после пак и пак, докато желанието на земята да се съпротивлява изстина и снежинките постепенно я чаршафосаха. Чисто и меко като бузите на баняна висшистка.

Снегът на спомена валеше над Монастира. Оттук замина моята любима, тук я чаках да се завърне.

Смъкнах се от чинара и тръгнах към колибата, тип кочина, за да опиша природната картина в блога си, та белки Монахинята прочете каква красота е загърбила и се върне. Представих си я в рамката на вратата — косите щръкнали, нозете кални...

Сняг и кал полепваха по маратонките ми на всяка крачка и зад мен оставаха неестетични следи. Нищо, снегът е още нов, изпълнен е с амбиции и сила, до вечерта ще натрупа, ще стегне, ще белне и заискри като най-нежен килим, по който да мине тя.

Тихо, тихо, много тихо. Затова не чух как в селото се завърна Монахинята. Усетих я с напуканото си сърце, но реших, че снегът е събудил в мен детски спомен мил и наивен, а то всичко е било заради една жена. *Cherchez la femme*, както са казали тримата мускетари и сънародникът им Д'Артанян. Аз обаче вече съм намерил жената, която да ми застеле легло. И въпросът е не „дали“ или „кога“, въпросът е „как“.

Тихо, тихо, много тихо. Като в съвършен план.

— Политик е! — каза говедовъдът инженер Ганчев — Според сина неговата партия ще спечели следващите избори!

— Кои, бе, ТАРАН ли? — Мико Резачката изпуфтя — Те са като дефектна кибритена клечка, ще блеснат, ще изпрацят и ще омиришат въздуха, но огън няма да дадат!

— А кой внесе в Народното събрание петиция със сто хиляди подписа за незабавното кастриране на американския посланик? — клъцна го говедовъдът инженер Ганчев.

Дядо Огнян Огнянов Огнянов мъдро отпи от ракията си:

— Нас, старите ни оставете, аз ще гласувам за който мисли за тях, младите!

Той погъделичка с възчерен нокът внук си Онан Огнянов Огнянов под брадичката. Бебето сладко се захили, а Живко намигна на компанията:

— Значи трябва да гласуваме за оня, депутатата педофил, дядо Огняне!

Говедовъдът инженер Ганчев тресна с юмрук по масата:

— Когато ТАРАН вземем властта такива ще висят по уличните лампи!

Онанчо се стресна, намръщи.

— Леко бре, Ганчев!

— Извинявай, дядо Огняне! Ама кажи ми какво е това нещо, условна присъда за педофилия?! Значи хем е налитал на дечурлига, хем не е?!

— Не ги разбираш ти юридическите неща, Ганчев! Съдът безмилостно е установил, че той хем не е педофил, хем е. Щом не е педофил, не можеш да осъдиш човека, но щом е, присъда трябва да има, обаче условна защото човекът не е педофил.

Разговорът в „Лелиното“ зачовърка из канализационната система на българското правосъдие, а мен от такива работи ме е гнус, затова взех двете тенекии — едната от сирене, а другата от маслини, направени на кофи и тръгнах да хвърля помия на прасетата на Доктора.

Докато вървах към детската градина, ловях с уста снежинки и си мислех — това ми е вреден навик от следването във Факултета по педагогика (да мисля, а ловя снежинки с уста откакто се помня).

„Значи сега е политик“, помислих си първо. После си помислих „Моята любима все се свързва с неподходящи мъже, отначало футболисти, после силов бизнесмен, сега политик! Нищо добро няма да излезе и от тази противоестествена връзка!“ След това си помислих „Но нищо, рано или късно животът ще й покаже, че е родена за да се слее с един идиот!“ Накрая попитах:

— Така ли е?

Никой не ми отговори, а мълчанието, както знаем, е знак за съгласие.

Всички населени къщи си приличат, всяка изоставена къща е пуста по своему. Поне така е в нашето село.

Ето, къщата на учителя бай Стамат, който прие буквално философията на образователната реформа и се спомина преди две години, сякаш всеки момент ще светне с прозорци, ще тропне с врата и даскала ще ръгне из двора да рине пъртина.

Къщите на англичаните пък, дето преди година-две-три се върнаха в своята Англия за да се борят с кризата като свиня с тиква, бяха оглозгани до ниво скелет от кабинет по анатомия в столицата на Сомалия.

Сградата на пощата, последната телеграма от която със съдържание „Да пукнете дано тчк“ бе отправена в навечерието на Милениума върху луксозна бланка до Министерския съвет и съкратеният телеграфопощенец отиде да продава еквадорски банани на пазара в града, с изчовърканите си прозорци и помежду им отъмкната врата приличаше на хелюинест тиквен фенер.

А пък детската градина направо радва окото. Вярно, катерушките са отъмкнати и вторият етаж е изтърбушен, затова пък първият е луксозен, образцов и дори разточителен.

Ренесансът на тази сграда тръгна от зачеването на Онан Огнянов Огнянов. Когато дядо Огнян Огнянов Огнянов разбра, че ще има внуче, той три дни пи люта ракия и пя песни с неподходящо съдържание, а на четвъртия ден отиде при кметицата Бонка и заяви, че съобразно закона, конституцията и прочее внучето му има право на място в детска ясла. Бонка тръгна да се оправдава, че от години в селото няма малки деца и затова... Дядо Огнян прекъсна тази управленска немощ и каза, че ако местните власти не спазват закона, конституцията и прочее, то на следващите общински избори той ще снемe подкрепата си от настоящите общински власти и ще подкрепи други някакви общински власти, които ще спазват закона, конституцията и прочее. Кметицата се разтърча, премете една стая в детската градина, мисионерът Джон О'Хара по своя си, религиозно-култова линия изписа от Америка помощи във вид на оборудване за детска ясла и когато Онанчо проплака с ясен гласец, всичко бе готово за правилното му отглеждане. Дядо Огнян Огнянов Огнянов три дни пи люта ракия и пя песни с неподходящо съдържание, а на четвъртия

ден благодари на кметицата Бонка за всеотдайните грижи, закупи от пазара в града малко прасе и го настани в детската ясла. Бонка получи пристъп на горещи вълни, но дядо Огнян логично ѝ разясни, че си е негова работа кого ще настани на полагащото му се според закона, конституцията и прочее място в яслата и къде и как ще отглежда собствения си внук, съответно собственото си прасе. Местната власт отиде в кметския кабинет да пие домашна вишновка и да пише справка за променения в положителна посока прираст на населението в селото и това беше.

Оттам-нататък нещата се уредиха по един естествен път. Попървите селяни настаниха прасетата си във възкръсналата детска градина, от Америка запристигаха купища сухо мляко и памперси, а Бонка се сети и по линия на европейските фондове уреди финансиране по проект „Реновиране на обединено детско заведение“, включващ ламиниран паркет (имитация на мрамор), алуминиева дограма (с енергоспестяващ стъклопакет) и миеси се тапети (каквито паднат).

В спалнята на трета група са прасетата на Доктора — двестакилограмовата свиня-майка наречена Леличката, понеже по документи се водеше възпитателка и осем сладки прасчовци.

Леличката лежеше върху купчина дюшечета в ъгъла, малчуганите нанкаха по креватчетата, но като ме чуха, че идвам, скокнаха и ме посрещнаха край вратата, весело потропвайки с копитца по ламинирания паркет.

Поздравих ги, разбърках в помията американско сухо мляко, съдържащо мазнини, въглехидрати и всички необходими витамини и минерали, сетне сипах за майката в зеленото пластмасово коритце, а за прасенцата в синьото. Седнах на малко столче да ги погледам как лапат, пък след това да им сменя памперсите.

Всички прасенца лапаха, само едно тикаше муцунка в цицките на майка си, искаше да суче. Това бе Вихрогон. Кръстих го така заради бялата звезда на челото. Е, то е по-скоро малко петно, но пък къде е казано, че звездата задължително трябва да е петолъчна или шестолъчна, или пък на нея да пише на английски „Шериф“?

Вдигнах нежно Вихрогон, погалих го, казах му:

— Не става, братле, отбити сте вече! А пък юнакът, що бозал двайсет години, го има само в приказките!

Нарочно гледах да извъртам работата все на към приказни сюжети. Исках да му внуша, че това, което се случва с него, е приказка, в края на която всички яли, пили и се веселили и че няма значение дали си край масата или върху масата, важното е да има щастлив край и всички да ядат, да пият и да се веселят. Дали ми вярваше? Все още се надявам да е било така...

Сложих го край коритцето и малкият юнак доверчиво замляска без дори и да подозира в какви велики дела му предстоеше да изиграе централна роля.

Нощта похлупи селото с черната си длан и само между пръстите ѝ светеха звездите.

Газех през фосфоресциращия сняг към моя чинар. Откъм Вонещата гора виеха чакали, сигурно искаха да ми съобщят нещо важно. Друг път, чакали, друг път! Сега ме интересува единствено как е тя! По-бързо към Монастира, по-бързо, ей го там, обсипан с блестящи прозорци, сякаш елмази по дарохранителницата на моя култ и един от тези скъпоценни камъни е истински, защото зад него е моята любов...

Измаймуних се нагоре по дървото и лепнах очи на бинокъла. Не, няма в човешката история изследовател, въоръжен с оптически уред, който да се е взирал с повече трепет в безкрая на своето любопитство!

Спалнята бе празна. Върху леглото бе метната ефирна дреха и толкова.

Сигурно се къпеше. Монахинята обичаше да се къпе и месеците, прекарани в големия град надали са изкоренили този навик.

Наистина ли бе променена? Не става дума за силикона, знам, че той е бронята, зад която се крие врабчето на нейната душа.

Преди я задушаваше онази горила Монаха, но след събития, за които няма да си спомня нито сега, нито после (за подробности виж Цанков, Весел. Блогът на местния идиот, С.: Сиела, 2011. 104 с.), той вече бе VIP контингент на гробищата и Монахинята може да разгърне личността си в целия ѝ блясък.

Знаех, че в града се бе свързала с някакъв депутат, поредният спасител на нацията, когото наличният човешки материал в цяло българско някак ще преболедува. Как ли я бе оплел, с какво ли бе размътил главата на красивата наивка!

Но тихо, влиза моята богиня!

Бършеше се с голяма хавлиена кърпа, която обаче бе твърде малка за да попие цунамито на погледа ми.

Тялото ѝ бе все така стегнато като стоманена роза.

Косата ѝ бе все така къса, но вече не се таралечеше, а бе заресана хем насам, хем натам, което накара сърцето ми бясно да зачука по морза съобщение до останалите карантии.

Боже, благодаря Ти, че си създал тези гърди! Вярвам, вярвам, вярвам!

Поведох неравна борба с ерекцията. Бива ли в такъв момент! Вън сладострастниците от храма!

В спалнята влезе мъж с триколюрни боксерки. Почуствах се като забързан дървояд, попаднал на гвоздей.

Това бе той — политикът, депутатът, озъбената гад, която сега омърсяваше най-чистата жена.

В интерес на истината той не бе грозен, да, вежди като пагони и поглед на балсамиран вожд, но иначе Фюрера бе добре сложен, с плосък корем и вратът му бе обран с машинка като английска ливада.

Той отиде до прозореца и дръпна пердето.

Заслизах от дървото като Орфей към Ада. Не знаех кога и не можех да си представя как, но щях да измъкна моята Евридика от този пъкъл.

Характерно за хората е да не забелязват очевидното, да пренебрегват същественото, да отлагат спешното. Аз, понеже не съм човек, а идиот, веднага забелязах, че нещо става, отдадох му дължимото внимание и предприех съответните действия без забавяне. Но да карам поред.

В „Лелиното“ бяхме двама — Доктора изследваше визуално суровата туршия, която бях донесъл от мазето, а аз дремех до печката, изнурен от среднощния любовен набег до Монастира.

Влезе Живко, поздрави, пожела бира, за да промива липсващия бъбрек.

Станах и посредством дървото с парцала забърсах снежните му следи по пода.

Живко взе бирата и отиде до печката да се нагрее.

Забърсах след него.

Доктора приключи с туршията, облегна се на тезгяха и попита:

— Видя ли гражданята, Живко?

— Видях ги!

Живко се върна при тезгяха, а аз попих локвата до печката и следите му. Сетне седнах наблизко да слухтя.

— Абе Докторе, тази жена си е турнала по себе си още силикон!

— Че то не е останало място за още бе, Живко?! В циците има силикон, в устните има силикон, къде повече?!

Живко се ухили като канибал на конкурса „Мис Свят“:

— В дупето си е нахакала силикон!

Доктора се ококори бухалски:

— От какъв зор го е затапила?!

— Не бе, Докторе, в бузите ѝ са го турили понеже Фюрера обичал дупести!

— Леле, да беше дошла при мойта булка да ѝ даде колкото ѝ трябва, в нея има материал за четири мадами и пак ще си остане дупеста!

— Днес романтиката е в силиконите, Докторе! В Монахинята има толкова силикон, че вече е по-близко до надуваема кукла от сексшоп, отколкото до човек!

В тези груби, но правдиви думи имаше нещо, но какво? Когато любовта е сурова битка, а не скъп дар, трябва да познаваш обекта на силното чувство по-добре от себе си, та да откриеш ключе към сърцето му. От друга страна няма по-непроницаема плащаница от обожанието, с което обгръщаме любимото същество...

При някои хора гениалните мисли идват внезапно като разстройство и ефектът от тях е същият. Поне при мен е така, затова щом гениалната мисъл ме напъна отвътре, изтичах в клозета да я обмисля на спокойствие. Турих райбера и се загледах в набучените на пирона четвъртинки от вестник „Жълт гостенин“.

Така.

Теза: С Монахинята трябва да избягаме някъде далеч, може би дори чак в Бургас.

Антитеза: Това без пари не става.

Синтеза: Аз съм способен да я обичам всякаква, дори и натурална, затова продаваме нейните силикони и с парите живеем веќе веќе гушнати.

Сега остава само да измисля алгоритъма за решаване на поставената задача.

Върнах се в кръчмата.

— Как така Бонка?! — крещеше Доктора. — Откъде-накъде Бонка?!

Заслушах се.

— Ами кметица е — каза Живко.

— Аз като не съм кметица да не би да не гледам прасета! — викна Доктора.

— Фюрера отиде при нея.

— А тя идва при мен като дойдат изборите! Мое прасе ще му продадем и точка!

Живко сви рамене:

— Дреме ми на мен, мойта МАРА гледа едно за нас и това ни стига. А ония граждани да мрат от глад.

— Вера! Вера! — ревно гороломно Доктора.

Жена му уплашена щръкна откъм кухнята с брашнени ръце.

— Вера, стой в кръчмата, излизам!

— Къде бе, Ставри?!

— Фюрера иска да купи прасе за Коледа!

— Тичай! — изкрещя селската Андромаха — Тичай!

И той изтърча навън като спринтьор с подпалени гащета. Живко отиде до печката да си грее бирата, но аз не забърсах след него, за което си имах основателна причина — трябваше да изтърча подир Доктора. И го направих.

По главната улица на селото през дупки, кравешки пити и други екодадености крачеха Фюрера, Бонка, говедовъдът инженер Ганчев, двама бодигардове и тя, жената на всички мъже и на идиотите даже.

— Вдясно, моля, къщата на баба Цона, лека й пръст, вляво, моля, къщата на дядо Харалампи, лека му пръст — каза кметицата и тръгна да сторва кръстен знак, който премина в наместване на триколюорната лента преко гърдите й.

Фюрера вдигна юмрук:

— Warum^[1], господа управляващи, българският селянин умира в самота и мизерия?! Когато ТАРАН вземем властта ще построим ето до онази трънка пететажна супермодерна болница, в която селяните ще умират задружно и щастливи! Ще пее и ще умира българският селянин!

Бодигардовете заскандираха с вдигнати юмруци „ТА-РАН! ТА-РАН!“ Говедовъдът инженер Ганчев също замеца, развявайки новичко черно знаме със знака на партията — светкавица удря череп. Фюрера запрегръща братски Бонка, скърцайки с черното си кожено яке.

Доктора плонжира в мелето, с похват от класическата борба отмести Бонка и налетя да целува Фюрера, но бодигардовете го сръчкаха и кръчмарят застана пред десексуализирания си обект на желанието с вдигнат юмрук, изпивайки го с очи.

— Кой е този Mann^[2]? — попита Фюрера.

Бонка понечи да избълва нещо мрачно, но Доктора я изпревари, скромно, но твърдо рече:

— Един патриот, господине! — той хвърли говорящ поглед на кметицата — По избори осигурявам две трети от гласовете в селото.

Бонка благоразумно отстъпи половин крачка. Фюрера крепко стисна кръчмарюва десница:

— Sehr gut^[3]! На България днес повече от всичко са нужни патриоти!

Бонка обречено изхълца.

— Aber^[4] на България са нужни и здрави българки, които да раждат патриоти! — продължи политикът — Когато ТАРАН вземем властта българските жени ще раждат една през друга!...

Монахинята стоеше малко по-встрани, обогатявайки селския въздух с елегантни, невероятно красиви облачета пара.

Бяло кожено манто, бели кожени ботушки, бяла кожена ушанка. Грациозен щурмовак на любовта! Когато с теб се съберем в свещен съюз нищо друго няма да има значение за нас, освен красотата! Ти и

аз, това стига, всичко и всички могат да вървят по дяволите или закъдето там са се запътили!

Бях спокоен, знаех, че общото ни щастие е въпрос само на време. Ако не вярвате, направете справка във вестник „Жълт гостенин“. Ненапразно има тираж 250 хиляди, че и отгоре. Ненапразно една страница от броя му, посветен на Деня на народните будители, е запиронена на стената в колибата ми. На нея черно на жълто пишеше, че Монахинята обича да си похапва, но заради безупречната си фигура пази строга диета и (Внимание!) си позволява да яде до насита само на Коледа. Ето на какво ще базирам алгоритъма за решаването на нашия проблем!

Прости, мой малък Вихрогоне, Коледа е жестоко време за прасетата!

Потърпи, кожен ангеле, Коледа сбъдва мечтите на влюбените!

За посещението в циганската махала към нашата малка, но патротична група се присъединиха още десетина бодигарда. Те донесоха още черни знамена със светкавица и череп, бутнаха ми и на мен едно да го размахвам и аз нали съм идиот, размахвах го.

Посрещна ни пъстра група. Всички искаха да видят депутата и дори банкетът край магистралата пустееше, та тираджиите шофираха мрачни, нецелунати.

Един от бодигардовете нахлузи латексова ръкавица на десницата на Фюрера и той се ръкува със старейшината на циганите, подир което попита:.

— Как сте, Meine lieber Zigeunern^[5]?

Отговори му дружно вайкане:

— Много сме зле, господине, маро нема за децата, хлеб нема!

— Warum^[6], господа управляващи?! — вбеси се Фюрера — Когато ТАРАН вземем властта ще построим край онзи пътен знак супермодерен Град на радостта, обграден с триметрова бетонна стена, в който за вас, Meine lieber Zigeunern^[7], ще има der маро und das wasser^[8]!

Бодигардовете и наличното селско население започнаха да скандират „ТА-РАН! ТА-РАН“, а циганското такова въодушевено хвърляше гюбеци.

Надникнах иззад дръжката на знамето — циганетата бяха наобиколили Монахинята, тя им раздаваше бонбони и шоколади сякаш хранеше палави делфини.

Стар, мъдър циганин пристъпи напред. Мустаците му бяха пожълтели, от златните зъби навярно. Той сподели:

— Лошо, господине, откакто ни вземаха мечките в ония резервати да ядат контифюр нема работа за нас, българските роми от целото земно кълбо!

Човекът получи латексово потупване по рамото, след което Фюрера направи изявление със следното съдържание, цитирам по памет:

„Когато ТАРАН вземем властта за всеки ще има Arbeit^[9] за да бъде frei^[10]!“

Отново скандиране, отново гюбеци.

Фюрера погали две до три мургави детски главици, сетне изхлузи ръкавицата, метна я зад гърба си, а циганетата я уловиха още във въздуха, надуха я и пеейки „Рамо, Рамо!“ заритаха нещо като футбол.

Граждани и селяни поеха обратно към селото. Най-отзад вървах аз със знамето и вече знаех — свобода, това бе единственото, което можех да й предложа. Фюрера можеше да й даде всичко останало на света. Какво щеше да избере бленуваната жена? Развръзката зависеше от Вихрогончо...

При детската градина отидохме в редуциран състав — десетина бодигарда по-малко, но затова пък там чакаха два джипа, блестящи и огромни като холивудски параходи.

Фюрера понечи да влезе при прасетата, но миризмата го изтласка обратно.

— Не влизайте, господин депутат, не се цапайте! Веднага ще ви изнесем най-квалитетното прасенце!

Доктора ме побутна и аз подпрях знамето на стената, тръгнах към спалнята на трета група.

Крачех с краката на оловния войник и съвсем не бях храбър. Знаех, че трябва да направя това, което трябва да направя, но как да обясня неизбежността на акта на съвестта ми, която вече сумтеше,

преглеждайки набързо записките си преди да започне обвинителната си реч? Юда шепнеше нещо на староарамейски в едното ми ухо, в другото поп Кръстю говореше „Кураж, чадо, кое си тебе оно си сака!“

Влязох. Глъстият народец ме посрещна радушно, а Вихрогончо най-много подскачаше край мен и от това ми се доплака. Погледнах дали не е напълнил памперса — разбира се, че бе свършил тази работа калпазанинът. Сложих го на масата за преповиване и докато едната ми ръка го бършеше с мокра кърпичка, другата вече му слагаше чист памперс. И говорех, не толкова на него, колкото на мене си:

— В дълбините на отминалите времена прабългарите имали обичай да принасят в жертва на Тангра най-красивите, най-умните и най-храбрите измежду тях си. Те били най-достойни да отидат при върховния бог и да му предадат молбите на по-грозните, по-глупавите и по-страхливите, които оставали на тази грешна земя да се плодят и множат, тъй щото да пребъде родът български на многая лета и во веки веков, амин!

Млъкнах. Не можех да погледна Вихрогон в очите. Просто го гушнах. Прасенцето замърда като найлонова торба, пълна с живак, но аз го залюлях най-нежно.

— Няма, няма — прошепнах му, — няма, Вихрогончо.

А истината е, че имаше. Ако не друго, имаше съмнения. Трябва ли да го направя? Редно ли е? Какво ще стане с безсмъртната ми душа?!

Трябва. Редно е. А с душата ще се оправям после.

Стиснах зъби и излязох навън.

— Ето, господин депутат, не прасе, а вносна манекенка! — каза Доктора.

Фюрера огледа Вихрогон.

— Wunderbar^[11]! — каза той — Какво образцово bulgarisch^[12] прасенце! Знаех си, че това малко, но костеливо село е непотопяем бункер на най-българската партия ТАРАН! Хвала, хвала на такива родолюбци!

Бодигардовете и други присъстващи заскандираха с вдигнати юмруци „ТА-РАН! ТА-РАН!“ Политикът затръска ръката на Доктора, а онзи му козируваше с другата. Кметицата ревниво се буташе между двамата. Говедовъдът инженер Ганчев се въртеше така, щото все да е в

полезрението на Фюрера. Монахинята стоеше по-встрани и май ѝ беше студено.

Крачка-две и бях пред нея. Мълчах, предал бях вече щафетата на Вихрогончо и той не ме посрами — гледаше я с блестящите си черни очички и мърдаше със зурличка, пращайки ѝ въздушни целувки в едно с моето любовно послание.

— Боже, че е сладко! — ахна тя — Как се казва?

— Вихрогон — успях да ѝ кажа.

— Вихрогон?! Смешно име за прасенце! — тя глезено се наведе към него — Ама ти си много сладък! Много, много!

— Има звезда на челото... — замънках, но Фюрера ме прекъсна.

— Гени — подвикна той, — да вървим във вилата, meine Liebe^[13]!

— Вълчо, виж какво сладко прасенце! Ела да го видиш!

— Прасето е един път, господин депутат! Утре рано-рано ще го заколим и до обед МАРА ще го е приготвила! Пръстите си ще оближете, господин депутат!

— Ще го колите ли?! — изплаши се моята любима.

— Ами... То така се прави — смутено обясни Доктора.

— Не може ли да се мине без това? Вълчо, моля те, нека не го колят, толкова сладко прасенце!

— Warum^[14]? Коледа е, любов моя!

Опа, и този заговори за любов! И Монахинята веднага увисна на ръката му:

— Кумчо Вълчо, моля те, нека да не колят прасенцето! Твоето малко зайче те моли!

Той се ухили, този самодоволен самец:

— Sehr gut^[15]! Всичко ще бъде както го искаш, Зайо Байо!

И я поведе към джипа, а на нас смигна, разбирай „Колете прасето, не го жалете, искам да плюскам!“ Усетих как от това вероломно коварство ми се напукват петите.

Колите поеха към Монастира, омърсявайки снега. Сърцето ми понечи да хукне напърно през полето за да се качи на чинара и посредством модерния китайски бинокъл да попиwa всяка капка от любимото същество като една влюбена гъба. Сграбчих сърцето си зад врата и го изкомандвах да остане с групата, защото с него сега бяхме много по-нужни тук, в самото недро на свинщините.

Доктора погъделичка Вихрогончо под брадичката:

— Гуци-гуци, кого ще колим утре!

Той намигна на кметицата, правейки жест сякаш пъха пари в малкото си джобче и безсърдечно закрачи за към „Лелиното“. Бонка се изпъчи като служебен бастун и тръгна към кметството, вероятно за да подпечати нещо. Говедовъдът инженер Ганчев щастлив понесе знамето си към къщи. Тръгнах да влизам в детската градина и не се стърпях, прошепнах в малкото розово ушенце:

— Спокойно, Вихрогончо, тя иска да живееш!

А в главата ми се навървяше нов алгоритъм.

В „Лелиното“ се решаваха съдбините на държавата. Щастлив от успешната свинска сделка Докторът отпускаше вересия по-щедро и в резултат вековният блян за Санстефанска България за втори път в нашата история бе на път да се сбъдне.

— Отиваме с танковете и за 24 часа ги прегазваме! — викаше говедовъдът инженер Ганчев.

Къде отиваме не разбрах, понеже бях се завъртял към кухнята за да отмъкна един буркан с винтова капачка и половинка корав като юмрук онзиденшен хляб.

— Абе Ганчев, ние танкове вече нямаме! — репликира Живко.

— Ще ида с ладата! Ламарината ѝ е от немски каски! Ще ги мачкам като хлебарки!

Посипаха се противоположни мнения за българската военна мощ в настоящия исторически момент, а аз пропълзях под тезгяха и напълних буркана с помия, завинтих плътно капачката и го сложих в торбата при хляба.

В това време дядо Огнян Огнянов Огнянов бе започнал да разказва историята за посрещането на американските военни инспектори. Знаех я тази история, и аз бях там, и аз ги посрещах.

Преди няколко години се чу, че селото ни е избрано да бъде създаден тук военен полигон по линия на НАТО. Опозицията в лицето на Доктора обясни, че американски артилеристи ще се упражняват да стрелят по къщите ни с ядрени ракети, но кметицата пусна слух, че на всеки селянин ще се изплаща месечна стипендия в американски долари. Джон О'Хара заяви, че ако копаем клозетите на повече от

метър от кладенците и обратното всичко ще бъде окей. Заговори се за конкретни суми, спомена се и за раздаване на американски долни гащи и фланели, два ката, два пъти годишно. В резултат когато дойдоха двама американски офицери да инспектират Секретния военен обект, населението ги посрещна чак на разклона за селото край намерена в мазето на общината арка от 1944 година с надпис „Здравейте, братушки!“, кметицата държа реч, МАРА им поднесе хляб и сол, Докторицата поведе хоро, а аз изпях наум със свои думи американския химн. Американците изтърпяха посрещането, хлътнаха за няколко часа при нашите военни и после си заминаха. През нощта циганите разглобиха арката и я оползотвориха в кюмбетата.

— Цялата ни работа е такава, Ганчев, а ти ни говориш за България на три морета и пет континента! — приключи експозето си дядо Огнян.

Говедовъдът инженер Ганчев тръгна да изнася реч, но аз не го слушах, донесох още дърва за печката, натъпках я да бумти и седнах наблизко да чакам денят да се изтътрузи докрай. Бъдни вечер. Нощта, която човек прекарва у дома със семейството си. Последната нощ, която ще посрещна сам. Първата нощ, която ще изпратя с Монахинята.

Малко след полунощ и много преди разсъмване снегът хрупкаше под маратонките ми като че някой гризеше кисела ябълка. Сигурен бях, че ако пипна ушите си, ще останат в ръцете ми, затова не ги пипах, предоставил бях на студа да върши тази работа.

Ей я детската градина, тъмна като останалите къщи в селото. Отвътре се чуваха въздишки и прогруктявания, явно прасетата спяха, гмуркаха се в тлъстите си сънища без да ги е грижа, че вече е Коледа.

Влязох в спалнята на трета група. Леличката сънено изгруктя откъм ъгъла, малчуганите не се събудиха, само някои приритаха с копитца насън.

Взех кутия сухо мляко, няколко памперса, влажни кърпички, прибрах ги в торбата.

Вдигнах Вихрогон от легълцето му, той недоволно грукна. Прошепнах му:

— Събуди се, Вихрогончо, събуди се, миличък!

Малкият ангел не се събуди, сънено ме погледна и пак зананка. Нищо, така е по-добре.

Сложих го на масата за преповиване за да му сменя памперса.

— С теб, Вихрогончо, тръгваме на път! — говорех му — Ще вземем с нас най-красивата жена на света! Тя живее с един лош чичко, който иска да те изяде, но ние с моята любима ще те спасим! Тримата ще избягаме, ще отидем накрай света, където с нея ще заживеем в царство на любовта, а теб, Вихрогончо, ще отгледаме като свое дете!

Свалих якето и сложих на гърдите си бебешкото кенгуро, което лани родителите на Онан Огнянов Огнянов му бяха пратили от Испания, та баба му и дядо му да го разнасят в него, те обаче предпочитаха цедилника, а с кенгурото носеха дърва от гората, пък иначе държаха в плевнята зад вратата. Вдигнах прасенцето и внимателно го пъгнах в кенгурото, то ме прегърна с копитца, сложи глава на гърдите ми и все така спинкаше. Облякох якето, метнах през рамо торбата. Имахме помия, сухо мляко и хляб за няколко дни, памперси пак за толкова, пък после щях да му мисля.

Така.

Тръгвам ли? Да.

Има ли връщане назад? Не.

Други въпроси? Безброй, но на кого му пука.

Загърнах малкия с якето и тръгнах в нощта безлунна.

Призори студът е най-силен, сънят е най-нахален, а любовта е най-изгаряща. Сгръваше ме топлото свинско телце на гърдите ми, разсънваше ме копнежът в сърцето ми и само пожарът на любовта не стихваше, а напротив, очакваше се да лумне с удвоена сила след броени часове или даже минути, когато дъхавото от шампоани, кремове и парфюми тяло на моята любима се слее с дъхавото по други причини мое собствено такова.

Бутах през полето моторетката на сержант Нено Иванов, която преди малко бях отмъкнал от бараката в двора му, а сега не припалвах за да не разбудя целия свят. Планът ми бе прост — прониквам в Монастира, полагам в краката на Монахинята концепцията за нашето общо с нея и Вихрогончо щастие и след това тримата яхваме моторетката и отпърпорваме към изгрева.

Преди това обаче трябваше да разузная какво е положението в Монастира. Позиционирах возилото край чинара и с привично движение хванах най-долния клон. Иззад вековния дървесен ствол изскочи черна фигура и опря леден пистолет в слепоочието ми. Замръзнах като мим на Северния полюс.

— Тихо! — прошепна черната фигура.

В резултат се установи неловко мълчание.

— Кой е този? — долетя шепот откъм горните клони на чинара.

— Кой си ти? — прошепна черната фигура.

Веднага се вписах в променената концепция:

— Аз съм — прошепнах.

Онзи ме ръгна с пистолета в слепоочието:

— Кой си ти, бе?

Заболя ме, не толкова от ръгването ме заболя, колкото от отношението и обноската. После се сетих, че черната фигура не ме познава и вероятно това спомагаше за непохватността ѝ, а е възможно и майка му да не го е гушкала като малък. Реших да се представя, зашепнах бързо:

— Завърших почти с отличие специалността „Обща педагогика“ с втора специалност „Българска филология“, но не това е причина за настоящото ми състояние. Предполагам, че в основата му е петвековното османско присъствие по нашите земи, съчетано с турско робство. Подозирам, че и Господ има пръст в тая работа. Да не говорим за Природата. А аз — сам срещу всички...

— Тихо!

Черната фигура пак ме ръгна пистолетно в слепоочието. Явно това му бе втора природа, ама мен ме болеше.

— Кой е този? — долетя шепот свише.

— Някакъв идиот! — прошепна отивно долната черна фигура.

Опа, излиза, че са ме проучили предварително! Значи — професионалисти! Какво правеха тук? Те си знаеха, обаче не им бе тук мястото на черна фигура с пистолет и друг някакъв на чинара когато в Монастира е Монахинята...

— Какво ще го правим? — прошепна онзи горе.

— Нямам заглушител — прошепна долният.

Това не ми хареса — щом няма заглушител, изстрелът щеше да стресне спящия Вихрогончо. Несъзнателно обвих с ръце прасенцето и

отстъпих.

— Не мърдай! — просъска черната фигура.

Вече бяхме лице в лице, по-точно лице в пистолет. Зад пистолета през дупките на черната маска долната фигура ме гледаше като надзирател през шпионката на килия.

— Спокойно — прошепна той, — кротувай и няма страшно.

Аз това много го умея, затова си кротувах.

Горе на чинара другият замърда. Извих очи нагоре, после се престорих, че си играя на локомотив, изпускайки струйки пара от устата си. Около пет метра над нас на удобния клон, на който обикновено аз седя, седеше друга тъмна фигура и бе опряла дълга пушка на удобния клон, на който обикновено аз опирам ръката с бинокъла.

Тъмна фигура, пушка, отсреща Монастира, спалнята на Монахинята. През тялото ми протече ток 220 волта, 50 херца и явно удари Вихрогон, защото той замърда с копитца, процвикна, после пак и пак.

— Тихо, бе! — прошепна земната черна фигура.

Вихрогончо не му обърна внимание, заквича с ясен глас. Дали искаше да предупреди Монахинята или ми даваше указания как да действам не знам, но черният побесня, сграбчи ме с лявата ръка за якето, мушна пистолета в бузата ми:

— Накарай прасето да млъкне!

— Тихо, Вихрогончо — прошепнах, — тихо, сине!

И го потупах успокоително по четинестия гръб, но това не го успокои.

— Тихо, бе! — изсъска онзи и фрасна Вихрогончо по главата с дръжката на пистолета.

Христофор Колумб сгреши и откри Америка. Тъмната фигура сгреши и откри болката. По-точно първо с лявата ръка хванах ръката му с пистолета, непосредствено след това с дясната ръка бръкнах с два пръста дълбоко в очите му и чак тогава бе налице откритието. Очаквах, че черният ще извика „Еврика!“, ала в нощта отекна друг вик:

— А-а-гх...

Той изпусна пистолета, похлупи с длани очите си (след дъжд качулка!) и започна да залита наоколо като пиян дядо на Бабинден.

Нещо горе каза „пук!“, нещо до мен каза „фиу!“, нещо долу каза „туп!“.

Онзи от дървото заглушено стреляше по мен с опасната си пушка. Добре, че беше дълга и се закачаше по клоните, иначе заради мен в пантеона на падналите във въоръжени конфликти щеше да стане още по-претъпкано.

Замяхтах се като шебек на технопарти, мъчейки се да се прикрия зад и най-вече под ослепения. Чаках да свършат патроните в пушката за да драсна към Монастира и да заслоня с тялото си Монахинята.

Настъпих пистолета. Интересно, но човек винаги усеща какво настъпва и ако настъпиш пистолет никога няма да помислиш, че е кучешко ако и обратното. Вдигнах високо оръжието, замижах и занатисках спусъка.

Първият изстрел отекна като кихавица на разсъмване, другите го последваха с желание. Преброих четиринайсет изстрела. Снайперистът падна от дървото като райска ябълка още на десетия, но по силата на навика и тласкан от инерцията изпрасках целия пълнител. Сетне хвърлих оръжието.

Челото на Вихрогон кървеше. Понечих да затичам към института за спешна медицинска помощ „Пирогов“, но от наше село до там има двеста или може би триста километра и бе възможно да пристигна твърде късно. Попих кръвта с ръкав, после засмуках раната за да я почистя от евентуални замърсявания. Вихрогон притихна, от шока навярно.

В това време Монастира се освети от множество светлини, чуха се викове, отвори се портата. Аз нищо не разбирам от такива работи, но бях сигурен, че трябва да легна на земята, да се свия на кравай и да не мърдам. Така и направих.

За първи път бях в Монастира. Какво да ви кажа — луксове, разкоши. Мен обаче ме интересуваше къде е моята любима и добре ли е тя в този напрегнат исторически момент.

— Кой е този Манп^[16]? — попита Фюрера.

— Някакъв идиот с прасе, шефе!

— Ja^[17], вчера в селото той беше с прасето.

— Сигурно го носи да го коли?

— Не, прасето ще го заколят в селото и ще го донесат на обед опечено.

— Какво правиш тука ти, бе?

Явно бодигардът говореше на мен. Нали съм идиот, мълчах.

— Този наистина е идиот, шефе!

— Нещо не е наред — това беше друг бодигард. — Този идиот, шефе, е ослепил единия килър и е застрелял другия.

Фюрера ме заглежда, мислеше.

Тогава се появи тя, нежна и чиста като перце от ангелско крило.

— Какво става, Вълчо?!

— Спокойно, Meine Liebe^[18], всичко е под контрол! Гени, позволи ми да ти представя нашия спасител! Този Übermensch^[19], този всеотдаен симпатизант на партия ТАРАН е научил, че враговете на реда и законността искат да убият единствения български патриот и в неравна схватка с наемните убийци е осуетил вероломните им планове! — Фюрера щракна с пръсти към един от бодигардовете — Прати тази информация на медиите, утре в десет свиквам пресконференция!

Тя гледаше прасето, разбирах я.

— Той ми е донесъл прасенцето! — ахна дамата на моето сърце — Благодаря, благодаря, благодаря, Кумчо Вълчо!

Монахинята увисна на врата на погрешния мъж. Жени! Искан сърцето ми да спре завинаги, още повече, че явно Вихрогончо си имаше нова майка.

— Meine Liebe^[20], това е най-малкото, което мога да ти подаря за Коледа!

Заблудената жена впи сочни устни в лъжливата му уста. Сърцето ми спря завинаги. Вихрогон явно усети това, процвикна траурно.

— То сигурно е гладно! Обаче колко е мърляво! Елате да го изкъпем!

Тя ме хвана с два пръста за якето и ме задърпа в недрата на Монастира. Сърцето ми надигна глава.

Богинята седеше на тоалетната чиния и пушеше цигара с неземан аромат. Аз клечах край ваната и сапунисвах и търках Вихрогончо за трети или може би седми път. Междувременно успях

незабелязано да си измия лицето, врата, косата и да си изрежа ноктите на лявата ръка. Междувременно, понеже в банята бе станало горещо, тя бе свалила халата си и сега изпод полупрозрачната нощница струеше съвършенство.

Вдигнах Вихрогон.

— Долу водица, горе момченце! — казах, но не се усмигнах понеже някои от зъбите ми временно отсъстваха.

Тя поднесе голяма черна хавлия с ударен от светкавица череп — скъп дар от вкретенен симпатизант. Секунда-две и вече майчински гушкаше Вихрогончо, а той, изнурен от банята, заспа по бебешки категорично на благословената ѝ гърд.

— Благодаря — усмигна ми се тя, — ти си истински герой!

След това, ако времето знаеше какво ще последва, то със сигурност щеше да спре със зяпнали уста. Времето обаче нищо не знаеше, аз също, а сигурно и тя, но след това съвършената жена ме целуна по мократа буза. И си тръгна. Под нощницата стегнатият ѝ задник ми се усмигна вертикално, гърбът ѝ помръдна с мускули за сбогом, вратата я лапна като сладко залче.

Знаех, че това не е раздяла завинаги. Знаех, че е въпрос на време пътищата ни да се слоят — ако достатъчно дълго лежиш край реката и дъвчеш тревички, рано или късно до теб ще легне твоята любима. Особено щом Вихрогончо е с нея за да ѝ напомня ден и нощ за един истински герой.

Портата на Монастира се затвори зад гърба ми.

Небето се мъчеше да изсветлее. Звездите си бяха легнали, само Зорницата наблюдаваше как тръгнах към селото.

Крачех през вкоравения сняг, ловях с уста снежинки.

Душата ми се поколеба, прокашля се, пък запя коледна песен без думи и без мелодия, непохватна и нежна като влюбена слоница. Не мога да ви я опиша, това е невъзможно, най-добре излезте навън, лапнете снежинка и непременно ще я чуете ако сте обичали, обичате или ще обичате.

To be continued...

- [1] Защо — немски ↑
- [2] Човек — немски ↑
- [3] Много добре — немски ↑
- [4] Но — немски ↑
- [5] Мои скъпи цигани — немски ↑
- [6] Защо — немски ↑
- [7] Мои скъпи цигани — немски ↑
- [8] хляб и вода — немско-ромски ↑
- [9] Работа — немски ↑
- [10] Свободен — немски ↑
- [11] Прекрасно — немски ↑
- [12] Българско — немски ↑
- [13] Любима моя — немски ↑
- [14] Защо — немски ↑
- [15] Много добре — немски ↑
- [16] Човек — немски ↑
- [17] Да — немски ↑
- [18] Моя любов — немски ↑
- [19] Свръхчовек — немски ↑
- [20] Моя любов — немски ↑

„БЛОГЪТ НА МЕСТНИЯ ИДИОТ“

Уникален документ на една кретения.

Писан изцяло в offline режим, с откъснати химикалки едnodневки и огризки от моливи върху гърба на стари рецепти и всякакви други случайни листа. В него е пълно с груб език, нецензурни изрази, вулгаризми, турцизми, сексизъм, политически некоректни тези, ругатни, псувни, натурализъм, чиновнически жаргон, наукообразни теории, но не това е, което би трябвало да ни плаши, а фактът, че 74 процента от съдържанието му е взаймствано от актуалните български новини.

Шутиран от живота в дома за настаняване на психично болни граждани в село, което е рано да назовем, след реституирането на сградата разказвачът естествено става местният идиот. Той плува като пържена риба в горещо олио във ферментиращата обществена ситуация и подпомаган от факта, че никой не обръща внимание на идиотите, наблюдава пряко или с бинокъл както героичното превръщане на селяните в граждани, така и прелестите на една съвършена жена.

В историята са забъркани още сексуален ямакаши, корумпирано ченге с шавлива жена, лакомо прасе, невръстна блудница, млад ром, бодигардове, говедовъд с 37 години трудов стаж в ядрената енергетика, прострелян кон, малък ангел, закърмен с джанковица и още куп други сублимати на нашето време.

Търси в книжарниците или на www.idiot.vesel.info

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.